

Santa-Alfa

Pen Stewart

Vijventwintig december was de ideale dag om kindervlees te vergaren. De planeten stonden in de juiste standen om op de Aarde vlees van een onberispelijke kwaliteit te leveren. We deden het hele Melkwegstelsel aan, en elke planeet had wel zijn eigen ‘vleesdag’: de dag waarop hun levensvormen geschikt waren voor ons om te oogsten. Hier noemden ze die dag ‘Kerstdag.’

Waarom de aardbewoners zo aan die dag hechtten, was ons na meer dan tweeduizend aardjaren nog steeds onduidelijk. Maar goed, het was in elk geval íets dat voor de verandering meezat. Wat de Kerstman-zet betref, hadden we toch iets goed gedaan, Jindrich en ik.

‘Daar is er eentje, Marp!’ Jindrich glibberde overeind in zijn draagzak en reikte met een mechanische tentakel naar het bedieningspaneel.

Ik knikte. ‘Jep, Jindrich, jongen, we hebben beet. Stuur onze kar maar die kant op. Waar is dat? De randgebieden van het Zwin?’

‘Zoiets. Ergens dichtbij Knokke in elk geval. Plek genoeg om ongezien te landen.’

Jindrich gromde. ‘Is de slee klaar?’

‘Jup.’

‘En de beesten?’

‘Ja, die ook. Hun scharnieren hebben wel wat last van de kou en de vochtigheid, maar ze houden het nog wel uit voor deze keer.’

‘Oké, daar gaan we!’

Toegegeven, onze onderscheppingsbots hadden hun beste tijd gehad. Crisis, het doet wat met een Santa- Alfaan. Mijn collega, Jindrich, had er al zo vaak op zitten vloeken. De vijf achterlijke idioten die de leiding hadden, De Eersten, hadden samen met hun mechanische implantaten ook een groot tekort aan inzicht meegekregen, zoals dat nu eenmaal gaat met machtige leiders. Rebelle, ja, misschien was het tijd om daar eens aan te denken. Dus keek ik opzij, om in te schatten hoe Jindrich het zag. Waren we slachtoffers geworden van het Alfacollectief waartoe we behoorden? Wilden we dat zelfs maar zijn, of konden we zelf ons lot in eigen handen nemen?

Onder mij klapten de bots uit. Krakend en piepend. Echt een hoop schroot waren ze, Dasher, Dancer, Prancer, Vixen, Comet, Cupid, Donder, Blitzen en Rudolph. Ons kinderzoeklicht, gemonteerd op Rudolfs neus, werkte van tijd tot tijd gewoonweg niet. Eigenlijk was dat niet eens zo slecht, want de kindertjes zagen ons dan niet aankomen.

Extra gratis onderdelen en voedsel voor het Alfacollectief...

Knokke kwam met een rotvaart dichterbij. Als een rotsblok gingen we naar beneden.

De kleine liep in een verlaten duinenstelsel rond. Hun god mocht weten wat hij hier op kerstnacht liep te zoeken, maar het kwam zo goed uit. Beter dan in tijden. Ja, we zouden triomferen, Jindrich en ik. Boven alles. Jindrich én ik. We zouden zelfs het Alfacollectief aankunnen.

Wat had het Alfacollectief ooit voor ons gedaan?

Heiligschennis!

Deze gedachten waren niet toegestaan door het Alfacollectief!

Maar toch waren ze niet uit mijn geest te krijgen.

Ze werden steeds sterker.

Aardbewoners zouden zeggen dat de duivel ermee gemoeid was.

Misschien hadden ze gelijk.

De afremmingsgestellen van de rendierbots klaptten met veel gepiep uit. De illusie voor de kleine mens moest compleet zijn, nu. Het aardoppervlak kwam razendsnel dichterbij.

Grote starende oogjes hupperdiedee, hupperdiedoe. En de Jingle Bells kwamen eraan.

En de Jingle Bells kwamen eraan.

Misleiding.

De beste truc van de jager.

Ze liepen er altijd in.

Ook deze keer.

Geweldig.

Toch?

Ik haatte de dingen die we moesten doen voor het Alfacollectief.

Elke keer weer opnieuw en elke keer een beetje meer, en nee dat was geen kerstliedje.

De kleine daar beneden staaarde naar onze rendierbots en nee, zoals verwacht ging hij niet lopen. Hij werd onweerstaanbaar aangetrokken door de lichten, het silhouet van de rendieren en de slee met de rode lichtjes. O, en Rudolfs neus, natuurlijk. De rendierbots trokken op, tot we laag boven de grond bleven zweven.

‘Magnetisch veldnet uitwerpen,’ zei Jindrich. Beneden ons kraaide de kleine van pret en verwondering toen hij omhoog zweefde.

‘Ik leg hem zo meteen in de snijzaal,’ zei Jindrich.

Ik knikte geforceerd terug. We bezaten de mensheid en al die andere soorten op andere planeten op een manier die ze nooit konden bevatten. We maakten hen, en we oogstten hen.

Maakte dat ons slecht? Slechter dan de mens zelf? Nou, die aten hun koeien toch ook op? Dus... Nee, hoezeer ik ook van onze schepping was gaan houden, dat achtte ik onmogelijk.

Jindrich gebaarde dat ik me moest losmaken uit dit wrak, om mijn werk te doen. Het stootte me meer tegen de tentakels dan ooit tevoren.

Ik klikte me uit de draagzak en kronkelde naar de snijzaal.

‘Meisjes zijn altijd trager!!’ Jindrich stak me voorbij in de gang en ik zette een extra buikspier in om die glibberige racer in te halen. Hij zou me niet weer voor zijn. Deze keer zou ik degene zijn die het jong met psychoticagolven in bedwang hield. Vijf meter, ik moest als eerste in die vijfmeterzone rond de kleine komen. Dan mocht Jindrich het vuile werk eens opknappen. Maar misschien moest ik wat minder orgaanvlees consumeren, want hij was me te snel af.

De kleine was reeds onder invloed van zijn psychoticagolven.

Het mensjong stond te springen voor mij.

Zag enkel een kerstelfje.

Een hulpje van de Kerstman, dat zag hij.

Het mensjong liet zich over de bol aaien, die bol met de rare hersenen. Ik zuchtte. Dat was allemaal onze fout. Hadden we maar niet geprobeerd wat zinnigs uit deze soort te halen, Jindrich en ik, dan hadden we er nu niet zoveel werk mee. We hadden hen veel te slim gemaakt en hen daarenboven het karakter van een sprinkhanenplaag meegegeven. Dat laatste was nooit de bedoeling, maar ach, het kan verkeren, nietwaar, en als je dat ook nog eens combineerde met hun parasitaire aard, kreeg je gegarandeerd heibel.

‘Kunnen we hem niet als specimen in de cryokamer bewaren, bij die andere twee lichamen die we ooit nog eens willen doen herleven om te zien of ze ook op andere planeten kunnen gedijen?’ probeerde ik.

Jindrich wierp me een onbepaalde blik toe.

Ik zuchtte opnieuw en leidde het jong naar de snijtafel. Jindrich deed hem aan snoep denken.

Ik nam de energetische snijapparatuur. Zette de knop aan.

Draaide de knop in mijn hoofd om.

Het Alfacollectief verlangde het, beval het, er was geen kans op ontkomen aan het Alfacollectief.

Mijn tentakels toonden de apparaten de juiste weg door vlees, vet, organen.

Halverwege pas haperde mijn mechanische tentakel. Die onderdelen waren altijd al gevoeliger aan onze psychologische conditie dan ons eigen vlees en bloed. Het vertelde

genoeg over het Alfacollectief. De bloederige massa onder mij, ooit een mensjong, liep triestig leeg op de vloer. De neutralisatiebot rolde heen en weer, ijverig de prijs van onze honger opruimend.

‘Jindrich?’ vroeg ik.

‘Wat?’ Jindrich klonk mat, kleurloos, alsof hij zich net zo leeg voelde als het restant mensjong.

‘Ik kan dit niet meer. Ik wil dit niet meer. Waarom worden we gedwongen te vernietigen wat we geschapen hebben?’ Deze woorden kwamen, van alles wat ik ooit gezegd had, het dichtst bij muiterij. Ik schrok me dan ook een bult toen Jindrichs eigen tentakel zacht over mijn zij streek. Teder zelfs. Het was niet de tederheid die me schokte, dat was ik gewend van hem. Het vervulde me met en diepe vreugde en een bestaansreden binnen het Alfacollectief.

Nee, wat me schokte, was het feit dat die tederheid in antwoord op mijn opstandige woorden kwam.

‘Misschien, Marp, is de tijd gekomen. Ik heb zo lang gewacht.’

Ik keek hem bevreemd aan. Ik pleegde zo ongeveer hoogverraad en dit was alles wat hij te zeggen had? ‘Wat... Waar heb je het over?’ Mijn tentakels trilden en slingerden langs mijn lichaam van opwinding. Kon het zijn? Dacht hij er ook over om onze schepping uit het zicht van het Alfacollectief te brengen? We konden iets anders maken, op een andere planeet, iets minder intelligent...

‘Vind jij ook niet dat het misschien tijd is voor onze volgende stap in de evolutie?’ zei Jindrich. ‘Individueel gaan leven, misschien?’ vervolgde hij.

Nou, oké, en ik dacht dat ik muite, hoogverraad pleegde! Ik had niets tegen dat individuele gedoe, ik stond er zelf waarschijnlijk verder mee dan hij kon vermoeden. Verder dan hij ermee stond zelfs. Maar als het Alfacollectief dit te weten kwam... Zijn gedachten gingen wel erg ver.

‘Is de hoofdbot nog met het Alfacollectief verbonden?’ vroeg ik opeens geschrokken. Als hij ons had afgekoppeld... Ze zouden het niet vertrouwen, komen controleren... Tot mijn grote afschuw schudde hij ontkennend zijn hoofd.

‘Idioot,’ brulde ik. Hoe lang hadden we? Ze konden hier elk ogenblik zijn, lichtjaren gecomprimeerd in seconden. Ja, we vonden onze weg in het universum om de tijd heen, in plaats van er dwars doorheen.

Oké, ik had er aan gedacht onze schepping wat te gaan beschermen tegen het Alfacollectief, onze heersers misschien wijsmaken dat de mensensoort uitgestorven was of

zo... Maar openlijk tegen hen ingaan door de verbinding te verbreken? Jindrich ging veel verder dan ik ooit had durven dromen!

En vrezen.

Jindrich keek me aan, vrede straalde uit al zijn ogen. ‘Ik dacht dat je er eindelijk klaar voor was, Marp. Heb ik het dan zo fout? Is het geen tijd dat we voor onze schepping gaan zorgen, in plaats van ze te consumeren? En al die anderen van ons ras, die planeten bevruchten om ze daarna te plunderen, enkel en alleen om het Alfacollectief te dienen? Wat als we het Alfacollectief nu eens opblazen, zodat ze allemaal voor zichzelf moeten beginnen denken?’

‘Om onze schepping te beschermen moeten we onszelf nog niet uitschakelen door openlijk tegen het Alfacollectief te handelen, verdomme! Waar haal je die ideeën?’ zei ik, te verbijsterd om meer uit te brengen.

‘Van daar beneden,’ antwoordde hij met een hoofdknikje in de richting van de Aarde, en ik dacht dat ik omver viel.

‘Hoe heb je dat gedaan, hoe ben je daarop gekomen?’

‘Ik had vorig jaar contact met een van hen. Echt, we hebben misschien wel iets gemaakt dat zo mooi is, dat we het zouden moeten ondersteunen, in plaats van consumeren!’

Nu ging hij te ver! Ik moest hem overtuigen zijn stellingen te matigen, al moest ik erom liegen! ‘Jindrich, het zijn hoofdzakelijk parasieten, ze vermoorden elkaar en hun wereld! Dat kun je niet menen!’ Ik had het dan wel steeds moeilijker met het ombrengen van mensenjongen en ik was vóór zijn individualistische prietpraat, maar dat wou niet zeggen dat ik alles wat mijn leven had mogelijk gemaakt, de rug zou toekeren. Ik had het niet zo op het Alfacollectief, maar ik had altijd gehoopt dat we hen tot rede zouden kunnen bewegen. Echter, wat Jindrich wou, was een regelrechte opstand die ons het leven kon kosten.

‘Ze zijn evengoed tot schoonheid in staat!’ zei Jindrich nu, duidelijk over zijn toeren.

Natuurlijk had hij gelijk.

‘Ze zijn in staat om te scheppen, net zoals wij,’ vervolgde hij toen ik hem zonder blijk van emotie bleef aankijken. ‘In wezen zijn we niet zo heel anders! Is alles wat we maken, en uit onze geest is ontstaan, niet in wezen een evenbeeld van onszelf? Zit onze aard er niet volkomen ingebed, ook al zien ze er anders uit, ademen ze zuurstof, en spreken ze wel duizend talen? Weet je dat zij in een schepper geloven die hen beschermt? Die hen beloont als ze de juiste levensweg bewandelen? Wat als we die titel nu op een dag echt waard zouden zijn, echt zouden verdienen?’

Voordat ik hier op kon ingaan en hem voor zijn eigen veiligheid kon overtuigen dat hij in een toestand van delirium verkeerde, leek het universum voor ons samen te krimpen en heen en weer te golven.

‘O nee, daar komen ze!’ zei ik. ‘Jindrich, idioot die je bent! Waarom heb je dit niet eerder met me besproken?’

Dan had ik je kunnen vertellen dat ik er een even grote hekel aan heb onze schepping de hele tijd te moeten kapotmaken en in de steek te laten. Ik had je kunnen zeggen hoeveel ik werkelijk van je hou. Zoveel dat ik onze schepping wou redden zonder ons daarvoor te moeten opofferen, dacht ik er achteraan, maar ik verwoordde het allemaal niet. Dood had onze schepping ook niets aan me.

Voor me plooidde het universum zich terug in haar oorspronkelijke vorm. De tijd rolde nog even in een golfbeweging om ons heen. De golf deinde uit en daar was een van de moederschepen van het Alfacollectief, een afvaardiging van de Kern.

Telkens weer was ik onder de indruk van onze Kern.

Slechts eenmaal had ik de eer gehad in de grote Kern zelf toegelaten te worden. Ik had ze zien zitten, De Eersten. Vijf donkere, vormeloze hopen. Ze zaten gehuld in de schaduwen van hun bots, die stuk voor stuk een troon vormden om hun lichaam te dragen. Ze spraken met trage bewoordingen, even complex als uitgebalanceerd en poëtisch. Even hard en meedogenloos als onze schepping daar beneden mij, op de Aarde.

Een strijdvaardige psychoticagolf sloeg door ons schip en de bewegingen van Jindrachs tentakels, zowel de mechanische als de organische, haperden. Een overname door het Alfacollectief. Ik sloot mijn ogen en zakte op de vloer van de snijzaal onderuit, gedwee de overname aanvaardend.

Het Alfacollectief was nog steeds even sterk als zovele era's geleden. Ik herkende het bewustzijn van Tweede meteen, omdat hij de krachtigste wil had van de Eersten. Zijn dogmatische indoctrinatie was ook nog net hetzelfde.

Met één groot verschil.

Ik was níét meer dezelfde.

Bij het voorlaatste mensenjong had ik mezelf een verrijking toegestaan.

Illegaal, ja, ik geef het grif toe, maar is het abnormaal dat een schepper nieuwsgierig wordt naar zijn eigen schepping? Hen wil beleven door deels zoals hen te worden? En zou hij daarbij niet het meest gefascineerd zijn door dat aspect van hun persoonlijkheid dat het meest

van hem verschilt? Ik wel. En daarom had ik het deeltje van hun genen dat ervoor zorgde dat ze individualistisch dachten, bij mezelf ingeplant.

Mijn hoofd bleef opvallend helder, nu De Eersten het overnamen. Ik besepte nog waar ik was, wie ik was, en waarom ik hier op de vloer over het bloed van het mensenzorg glibberde. De Eersten hadden het niet in de gaten.

‘Derde, Jindrich moet geformatteerd worden, er zitten absurde ideeën in zijn hersenen.’

Dat was Tweede. Derde ging meteen aan de slag.

‘Hoe staat het met Marp?’ vroeg Eerste.

‘Onder invloed, maar nog niet te erg beschadigd. Toch zou ik een paar organische segmenten door mechanische hersencomponenten willen vervangen. Voor het zekerste. Ze zal zich niets meer herinneren, en Jindrich ook niet. Ze kunnen doorgaan met organische onderdelen oogsten. Het zal geen problemen opleveren.’

Het was Vierde die dat zei, en mijn tentakels trokken bijna samen van paniek. Net op tijd wist ik me te ontspannen. Elke blik van bewustzijn, zou me verraden. Ik was me vaag bewust van Jindrichs veranderende psyche. Ik voelde dat er ook in mijn hoofd werd gemorreld, maar ik leek wel twee persoonlijkheden te omvatten. Marp, het deel van het Alfacollectief, en Marp, het individu dat zelf kon beslissen. Zelfs wanneer ik verbonden was met het Alfacollectief.

De ingreep duurde niet lang, en De Eersten waren even snel en tijdsloos vertrokken als ze gekomen waren. Om me heen was alles nog net hetzelfde, alsof ze tijdens hun ingreep de tijd zelf hadden stilgezet. Jindrich glibberde overeind, ik ging rechtop zitten.

‘Waarom liggen we hier op de vloer in het vuil van dat jong?’ Kribbig wrong Jindrich zich overeind. Zijn tentakels zwierden alle kanten op en raakten me hard tegen mijn hoofd.

‘O, pardon, Marp,’ was al wat hij zei. ‘Ruim jij deze rotzooi verder op? Je hebt er nogal een slagveld van gemaakt hier, zeg. Ik ga onderwijl onze volgende prooi opsporen.’

Ik kromp in elkaar. Nee, hij herinnerde zich niets van zijn eigen opstandigheid. Ze hadden inderdaad een deel van zijn hersenen vervangen. En in mijn geval...Ze hadden zich niet gerealiseerd dat ik een back-up had ingebouwd bij mezelf en dat ik dus nog over alle herinneringen beschikte. Dat ik over mezélf beschikte! Individualisme, ik had nooit gedacht dat het zo kon werken. Je zou verwachten dat elk lid van het Alfacollectief een back-up van dat Alfacollectief was, toch? Maar niets leek minder waar, in mijn geval.

Jindrich keek me vragend aan en ik kwam ook overeind. Toen streek ik teder met een tentakel langs zijn wangkwab.

Hij sprong geschrokken achteruit.

Nee, nee, het kon niet waar zijn!

Hij wist niets meer van ons. Ze hadden me Jindrich afgenomen! Dat hadden ze niet mogen doen. Dat hadden ze veel beter niet gedaan! Ik had al zoveel twijfels over onze opdracht hier, maar nu... Nu was er geen enkele reden om hen nog langer te dienen. Ze verdienden een parasitaire sprinkhanenplaag!

Ik zette een vrolijk gezicht op. 'Wees er maar zeker van, ik maak de zaak wel weer schoon. Ga jij het volgende jong vast zoeken, maar vergeet de rendierenbots niet weer in te plooiën, of het regent brokstukken op Aarde. Dat worden mislukte kerststerren, als we niet opletten.'

Hij lachte wat geforceerd om mijn grapje en ging er vandoor.

Zelf zette ik koers naar de cryokamer. Tijd voor een nieuw experiment, een nieuwe fase in mijn oneindige leven.

Het lichaam lag al klaar, in diepe cryo-slaap. In plaats van op een andere planeet te proberen overleven, mocht deze nu terug naar huis. Het enige wat ik moest doen, was mijn hersenen overplaatsen en de zenuwen aankoppelen. Ik kon de bot die daarvoor nodig was, programmeren. Als het goed liep, zou ik in dit mensenlichaam ontwaken, de noodsonde kunnen loskoppelen, en landen op de Aarde om tussen mijn schepping te leven en hen te beschermen.

Was ik niet hun moeder?

Ik kon de God worden die zij zich wensten. De God van wie ze geloofden dat ze naar zijn evenbeeld waren geschapen.

Ik glimlachte, tevreden maar verdrietig, sloot me op in de mutatiekamer en nam in gedachten afscheid van Jindrich.